

AZ ESŐBEN VAN

Az esőben van valami magányos
ahogy a járdán ott kopog a parkba
a lombokon a hullt avarra puffog
tompán csak egyre folyton csendesen
ilyenkor mindig egyformák az esték
az ablakpárkányon még eldobol
mindenhová benéz sétál a parkba
hol minden nedves minden elszivárog.

Méhes Károly

VERS AZ UDVARON

Mint a Nap a felhők közül,
úgy bújok elő a házból,
a falak közül, mondom, mintha
valóban téglák, habarcs és
por között töltöttem volna oly
sok időt; ám az is lehet, hogy
a „jobban csengő” ágy, fotel,
szőnyeg csak álnevei valaminek,
s ők is az idő tárgyaiként
léteznek csupán, és akkor már
könnyen kicsúszik a szájon,
hogy „mindegy...” –
Az udvar nem mindegy.
Az ég fölötte. Még akkor is,
ha csak a héja valaminek,
s valaki a javát már rég
kikanalazta, megette; még akkor
is, ha egy repülő kondenzcsíkja
olyan, akár ha betörött volna
az ég szép kék homloka,
összevarrták, s elfehéredett a seb;
még akkor is, ha *azok ott fönt*
950-nel repülnek, esznek vagy
hányanak, annyi szív, kéz-láb,
agy, szem és tekintet röpköd

fölöttünk – röpködünk alattuk.
Hintát szerelek föl, fonott
széket hozok elő, kibugyolálom
a kerti csapot, ahogy az márciusban
dukál. A telet úgy elfelejtem, mint
elfelejtem majd arcomat, összes
csontomat, mikor kiszaladok egy nap
belőlük, e test-házamból,
egy nap, szép kék udvaromra. Micsoda
meleg lesz ott!

Kovács Sándor Iván

CSENKESZFAI POÓTS ANDRÁS, A „TRÁGYADOMBI BAUDELAIRE”

Ha a XVII. századi magyar költészetnek akár legmagasabb csúcsairól tekintünk is a XVIII. századra – főként a XIX. századdal érintkező második felére –, rendkívüli anyagbőséggel és tehetségkínálattal szembesülünk. A másod- és harmadvonal különösen sok virtuózzal, megszámlálhatatlan nyomtatott és még inkább kéziratossal művel reprezentált. A magyarországi egyházi könyvtárak immár tizedik kötetéhez érkezett kéziratkatalógus-sorozata (és Stoll Bélának még 1963-ban megjelent énekeskönyvbibliográfiája) bőségszaruból önti elénk a feldolgozásért kiáltó anyagot.

Bán Imréé és Julow Viktoré az érdem, hogy a debreceni diákirodalomról szólva már harminc éve ráirányították a figyelmet erre a gazdag kínálatra. Ők emelték ki azt is, hogy a XVIII. századi magyar költészet egyik legértékesebb és legkevésbé vizsgált vonulata az ún. „mesterkedőké”, akiknek iskolájához Csokonait és Arany Jánost is erős kötelék fűzi.

Bán Imre Aranynek IRÁNYOK című tanulmányára figyelmeztet, amelyben „*a Mátyásiak, Pócsok, Láczaik*” mesterkedő hadáról esik szó, „*akiknek népszerűsége egy Kazinczy homlokát nem engedé méltó babérhoz jutni*”, akik „*örömet affektálják a tudós színezetet*”, de akik „*nem a »népből«, nem a népnek írnak, hanem azon diákos középosztály számára, mely érti, megtapsolja ovidiusi célzásait, fogékony bő szavú reflexióikra, [...] kacag modortalan tréfáikon s pipászó mellől szedett élceiken, bámulja furfangos rímeiket: a csattogó leoninust, az egy magánhangzóval kisütött egész poémát, a csupa azonos, de különböző értelmű szavakból álló sorvégeket (víg asztal = vigasztal), [...] s több efféle furcsaságokat*”.

Meg kellene vitatnunk ezt az Arany tekintélyével kikezdehetlenné vált ítélkezést. Bán Imre már 1964-ben ellene vetette, hogy Arany megfigyelései inkább „*a diákpóézis társadalmi hátterére, íróinak és közönségének műveltségi szintjére jellemzők, mintsem e költészet irodalmi értékére*”. Bán Imre arra is rámutat: Aranynek erre az elutasító érvére „*a pető-*